

Na novega leta dan.

Stari vrtnik Bogovič in njegova žena sta bila v cerkvi pri sv. maši. Pridiga, ki so jo imeli gospod župnik na novega leta dan, segla jima je v dno srcá. Bila sta Bogovič in njegova žena pobožna kristjana, ki sta rada poslušala besedo božjo, ter si tudi prizadevala, da bi živela po njej. Na novega leta dan sta bila še vsako leto skupaj pri sv. maši in pri pridigi, ravno tako tudi ob vseh večjih praznicih v letu; a ob nedeljah sta se vrstila tako, da je prvo nedeljo šel Bogovič a drugo njegova žena v cerkev. Te navade sta se držala od tistega časa, odkar sta imela še majhene otroke v hiši, katerih nijsta mogla samih pustiti. A zdaj jima za otroke nij bilo več treba skrbeti, ker jih nij bilo več domá. Dva sinova sta bila v bližnjem mestu poštena rokodeleca in jedina hči je imela tudi dobro službo. Vrtnik Bogovič je imel svojo hišico in lep vrt blizu velicega mesta. Povrtnina, ki jo je v mesto prodajal, prinesla mu je vsako leto lep znesek denarja; to se zna, da neko leto več neko manj, kakoršna je bila letina. Bogovič je bil priden gospodar, a žena pridna in skrbna gospodinja, zatorej jima nikoli nij manjkalo kruha v hiši. Oba sta dobro znala, da človek ne živi samo ob delu, nego treba mu je tudi moliti, ker brez blagoslova božjega nij nobene prave sreče v hiši. „Moli in delaj!“ ta stara prislovica jima je bila vedno pred očmi. „Naj bo človek še tako priden in deloven, brez blagoslova iz nebes nij nobenega napredka,“ rekel je večkrat Bogovič svoji ženi in otročičem. Kdor ne moli, tega Bog zapusti, temu se vedno slabo godí; to si zapomnite tudi vi, ljubi moji otroci!

Na novega leta dan, ko sta se oče Bogovič in njegova žena vsedla za mizo, da bi kosila, molil je Bogovič naprej; poprej je moral vedno jeden otročičev naprej moliti, a zdaj je to nalogo prevzel oče sam. „Pridi, o gospod Jezus, bodi naš gost in blagoslóvi nam dari, ki si nam je dal,“ tako je sklenil Bogovič vselej svojo molitev pred jedjo, in potem sta še le začela jesti.

Oba sta nekaj časa tiho sedela za mizo in se krepčala z dobrimi jedmi. Naposled izpregovorí žena: „ako človek vsak dan isto molitev moli, večkrat potem ne vé, kaj je prav za prav prosil Bogá. Užé večkrat sem si mislila, da je Bog dober, ker je nama še vselej blagoslóvil to, kar je nama dal, a vendar še nikoli nijsva imela Jezusa kot gosta v hiši, dasiravno ga vsak dan v gostí vabiva.“

„Dá, to je resnica,“ reče oče Bogovič, „vsak dan vabiva Jezusa v gostí, a vendar ne pride k nama. To se zna, da Jezus v lastnej osobi ne pride, kakor takrat, ko je še po zemlji hodéval in z ljudmi jedel in pil; ali on nama lahko pošlje koga drugega mesto sebe, saj je večkrat dejal: „karkoli storite ubožcem v mojem imenu, to je takó, kakor bi bili meni storili.“

Nato reče žena: „nikoli nobenega ubožča še nijsva pustila od najine hiše, da bi mu ne bila kaj podarila. A to je tudi najina dolžnost, ker je nama Bog dal toliko, kolikor potrebujeva in še več, ker vsak mesec lahko nekoliko prihraniva in na obrésti naloživa; če tudi nij mnogo, vendar je toliko, da bova na stare dni lahko živela. Zatorej mislim, da bi vsak čas Jezusa lahko sprejela kot gosta, ako bi le hotel k nama priti, ali nama vsaj koga drugega mesto sebe poslati.“

Po póludne, ko sta se Bogovič in njegova žena napravljalá, da bi šla v bližnjo vas obiskat starega znanca, stopi oče župan v hišo s časopisom v roci.

Podá časopis Bogovič ter ga prosi, da bi prečital z rudečim svinčnikom podčrtane vrstice. Bogovič vzame časopis in čita: „V Zadrági blizu mesta N. je ondotni poštení tesar Anton Gost padel s podstrešja ter se tako hudo poškodoval, da je v malo urah potem umrl. Zapustil je dve leti starega otroka, zalega dečka, ki je zdaj uboga sirota, ker nema nikogar svojih na tem svetu; mati mu je namreč užé pred očetom umrla. Ubogega dečka so vzeli ondotni sosedje pod streho, a ker so sosedje sami ubožni, zatorej se je sklenilo, da bi se za ubogo siroto nabirali darovi, kateri se pošiljajo gospodu župniku ondotnega kraja.

Oče župan je na prošnjo gospoda župnika nabiral pri svojih znancih blagovoljne darove za ubozega dečka. Nabrani darovi so bili do zdaj še zeló pičli, ker v toliko slabih časih niso mogli ubožni sosedje mnogo darovati. Bogovič takój poseže v svojo mošnjo in dá očetu županu nekoliko desetíc za ubozega dečka. Župan se poslovi ter otide dalje.

Po županovem odhodu se napravita Bogovič in njegova žena ter otideta v bližnjo vas do starega znanca. Bil je zeló lep a mrzel dan, kakor je to užé navádnó o novem letu. Solnce je prijetno sijalo in njegovi svetlo-rumeni žarki so se lesketali po belo-sneženem polji. Gore, doline, lesovi in vrtovi — vse je bilo oblečeno v praznično zimsko obleko.

„Ti si danes nekako zamišljena,“ reče oče Bogovič svojeji ženi. Žena prikima in reče: „kaj bi ne bila, saj ima človek vsak dan dosti premišljevatí.

Za nekaj časa reče žena svojemu možu: „ti si danes tudi nekako zamišljen!“ Mož jej odgovorí: „kaj bi ne bil, saj je tudi meni vsak dan mnogo misliti treba.“

„Znabiti da imava danes oba óne iste misli,“ reče žena.

„Mogoče!“ odgovori mož.

To rekši, gresta mirno in tiho dalje.

O večernem mraku sta bila zopet skupaj domá. Žena prinese večerjo na mizo. Oče Bogovič moli po svoji stari navadi: „pridi, o gospod Jezus, bodi naš gost in blagoslovi nam darí, ki si nam je dal.“

Kako je bilo užé imé tesarju, ki je padel s podstrešja in se ubil?“ vpraša žena svojega moža.

Mož odgovori: „Anton mu je bilo imé in Gost se je pisal.

„Dà, dà, Gost se mu je reklo,“ reče žena, „in ubogi zapuščení otrok je zdaj óni mali gost, ki je brez očeta in matere.

„Dà, takó je; otrok je zdaj še majhen gost,“ reče Bogovič.

„Kaj misliš, ljubi moj?“ reče žena ter prijazno pogleda svojega moža.

„Kaj mislim?“ odgovori mož, „jaz mislim óno isto, kar vsak dan moliva: „pridi, o gospod Jezus in bodi naš gost!“ Morda je ravno zapuščení otrok óni gost, ki ga nama pošlje dobri Bog, kajti Jezus ne pride sam, in večkrat je dejal: karkoli storite ubožcem v mojem imenu, to ste meni storili.“

To je bila dobra misel na novega leta dan! To misel sta imela mož in žena ves čas, odkar je bil oče župan v njiju hiši.

Osem dni pozneje nista več vrtnik Bogovič in njegova žena sama sedela za mizo. Imela sta pri sebi malega gosta, zalega in ljubeznjivega dečka, ki nij bil nihče drugi nego zapuščena sirota tesarja Antona Gosta. Vzela sta ga za svojega otroka in skrbela zanj, kakor da bi mu bila prava roditelja.

Glejte otroci! to vse je Bog tako obrnil; on je opozoril dobra človeka na zapuščeno siroto ter jima tudi takój dal izpoznati, kaj je njegova sveta volja.